

Leven voor zonsopgang

Nevel stijgt op uit de tuinen, glijdt door de straten,
onttrekt de stad uit het zicht.

Zoveel dat onuitgesproken blijft.

De nacht opent zijn vuist
en laat de dieren los.

Er is luid gebrul,
zangvogels zwermen door de straten,
huisdieren die naar elkaar verlangen.

In bed liggen we met open monden,
huilen nog eenmaal naar de maan
en lispelen dromen lustig naar binnen.

Zoveel dat onuitgesproken blijft
en toch de dag in wordt gedragen.